

d o l e m d o l 7 t i l e t n o v h o d n e

houbaplatek

o b č a s n í k p r o h o u b a ř s t v í

e ditorial

Prázdniny jsou v háji, listí žloutne, ženy se začínají zakrývat víc a víc, dozrává kdeco, bude se sklízet. Obálka HOUBAplátku už vykazuje také jisté podzimní rysy, pošmournost některých večerů se vkradla i do redakce a mnohé se změnilo. Vyhodili jsme editora, protože se ho nikdo nezastal, změnil se ksicht plátku, změnil se i rubriky. Některé jsme opravdu příliš nedomysleli a staly se tak přítěží, hraničící s nesmyslem. Na tomto místě se tedy omlouváme všem, kteří si z jedničky urvali kupon, poctivě vyplnili a zahodili do P.O.BOXu. Celý nápad s toptenem byl nesmysl, který nemůže na úrovni občasníku fungovat. Rozhodli jsme tedy učinit z toptenu Topseven. Chystáme na Vás ještě jednu příjemnou boudu s tím spojenou, ale všechno pěkně popořádku. DJ's liga se ukázala také neblaze nefunkční. Ne, že by to snad nešlo tak, jak to bylo, ale není to ono. Čtete a uvidíte. Kromě psané podoby bude mít HOUBAplátek i internetový brášku. I klub se dočká prezentace v síti sítí. Co už funguje teď spolehlivě, je tzv. email (elektronická pošta). Připojenci můžou mejlovat co chtějí na adresu houb@horazdovice.cz. Běžně se v editorialech objevuje shrnutí. Práce na novém čísle byla příjemná, jako vždy o něco náročnější a zmatečnější než se čekalo. Když se to všechno cpalo do našeho protentokrát méně vzpurného a uraženého počítače, poslouchaly se rychlé i pomalé nosiče, konzumoval se rychlý alkohol kombinovaný s tím z nejpomalejších a kouřilo se klasické kuřivo. Byla to ...

t opseven

Tady bude tabulka, ve které budou figurovat desky v takovém pořadí, jak se v redakci dohodneme, případně pohádáme. Reflektuje, jak se redakce hudebně vzdělává, předělává, přetvařuje. Vězte, že to co vidíte, je velmi subjektivní a velmi inspirativní.

1

OBD

Chupacabras

2

Načeva

Mimoid

3

Smashing pumpkins

Adore

4

David N Jahn

Promo

5

Twin Peaks

Original soundtrack

6

The Verve

Urban hymns

7

Morcheeba

Big calm

s outěž

-Hicoň je buďto - feták nebo opilec anebo frajer kterej hicoje. Může to bejt Svatoš (vedoucí) anebo vyhazovač (Michal)

(Procházka Jiří, tzv.: ROPY)

-HICOŇ JSEM BYL DNE JÁ BYL MĚ PŘI TOM HIC A MŮJ OHOŇ BYL HICOŇ PICOŇ

@ Vzhledem k tomu, že známe správnou odpověď na soutěžní otázku, tak kecáš. Nemůžeš bejt hicoň ani za tak žhavých okolností, které naznačuješ. Navíc, to co píšeš nevypadá na tak plachého introverta, který se bojí podepsat.

V čísle 1 Vám byla naservírována otázka. Těmto dvěma odvážlivcům děkujeme, neuhádl nikdo. Proto soutěžní otázka Houbaplátku#2 zní:

Co nebo kdo to je hicoň?

Berte to jako test gramotnosti. Uvidíme jak dlouho bude trvat, než se někdo alespoň přiblíží správné odpovědi. Ten bude pak ale příjemně překvapen, neboť bude odměněn. Odpověď napište, pokud to okolnosti dovoli, čitelně a zahodte do P.O.BOXu. Podepište se a těšte se na výhru.

Ⓟ řipomínky

-Milá a vážená redakce

Je několik minut po (?) a já při mírné opilosti jsem docoupytala z naší skvělé HOUBY. Kde jsem si zakoupila náš občasník a gumovou bagetu s lupenem zelí a kolečkem GOTHAJE umaštěný ramou. Inu, když je hlad...

Mám na sobě Negližéé (uf @)) a jsem v poloze ležícího střelce, před sebou HOUBAplátek. Celý časopis jsem jkštakš přelouskala. Velice mě nadchla vaše pozornost hned na první stránce, jak jste zareagovali na „desatero“. Konkrétně jedna z ingrediencí vám pomohla zaplnit několik stránek vašeho HOUBAplátku. Víceméně zbytečné prevence a rizika drog zná kde kdo, nač ta snaha - není pomoci. Každý je sám za sebe. Pro jaký smysl života se rozhodne je každého věc. „DROGY JSOU HODNĚ TENKÝ LED“ Jsou dobrý i špatný, ale „Nahraditelný“. Dopujte se radši jinými věcmi, ale člověk, když má vše pod „KONTRLOU“ tak...

Ⓞ Máš skvěle vypsanou ruku, akorát se těžko rozeznává mezi malým v a n. Doufáme, že jsme udělali v přepisu věty „o zaplnění stránek“ chybu, protože jinak jí děláš ty. Byla tam totiž ještě jedna ingredience - ten prostor je Váš. Ne Náš. Máš pravdu, že jsme jedničku „zapláclí“ všelijakým materiálem, ale to není jen naše vina. Udělat za týden na koleně časopis včetně dealerského dávkování smintu nebyla žádná prdel. Ale jestli si našel každej alespoň jednu malou radost jako ty, tak to nám za tu dřinu stálo. Na bagety jsme se informovali a zjistili, že je dodává firma Horák. Inu, šetřit se musí...

-WHISKY+COLA 9,90Kč JINAK JSEM UŽ NEJDU (ŠMEJDI KAPITALISTICKÝ)

Venca

Ⓞ Vašíku K. máš tam hrubku, jestlipak jí najdeš. Redakce jednomyslně rozhodla se k připomínce připojit.

-Jak to nazvat?!: Mé VALAŠSKO-VSETÍNSKÉ OKO A UCHO

Pod zakouřeným světlem biliárdové lampy se jedna koule snaží dohonit druhou, asi žárlí na její sytou barvu. Ženy místo na stromě štěbetají za stolem a štíhlými prstíky ukazují na své idoly. Skoro všichni mají podobné přeražené nosy. Že by nová doporučená móda z BRAVA?

Jeden ze „siamských dvojčat“ majitelů zavítal v bleděmodrém víru i k mému stolu. Zřejmě je to bývalý vyznavač Rychlých šípů, protože jeho výkonnost by mu záviděl i Mirek Dušín, nemluvě o těle, na které by se ve starém Římě jistě pěli ódy. Zřejmě máš rád sex, viď Svatoši?? No, ženy jsou zde pěkné. POZOR, co za pár let?

Ten pán, co dělal grafiky v tomhle salónu, nemá nějaký problém na srdíčku? Ta zrogenovaná těhotná žena, hm. Nad postel bych si to nedala, ale jinak jsou ty jeho výtvary fakt působivé. U WC muž s blondátými dredy a Mrkem, na zdi, je

fakticky můj typ. Škoda, že je plochý. Já ne. Tak radši píšu. Nejsem zdejší, tak mám názor. A máte tu otravné chlapy. Asi je porodila masařka. Jinak fajn. Kafe je dobré. O hudbě pomlčím.

Blanka

1:24 22.8.98

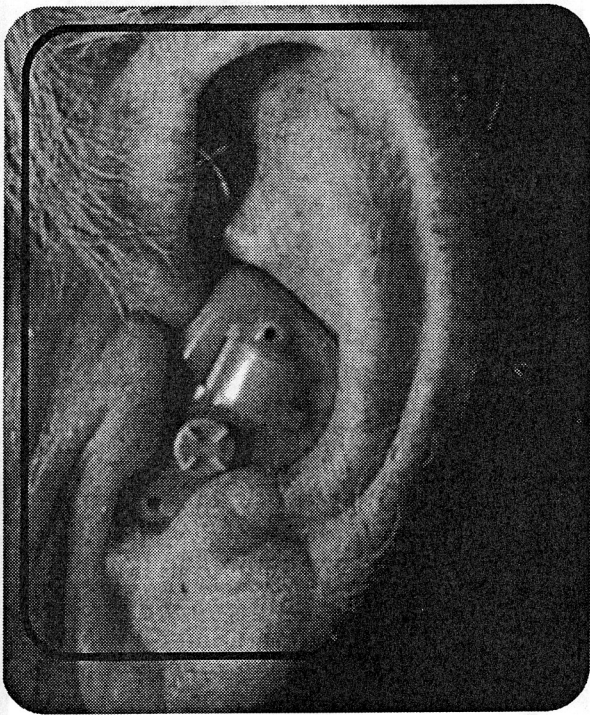
Ⓞ Tak tento příspěvek působil mezi došlými unikátně. A to navzdory tomu, že je plný sarkasmu a pichlavé kritiky. Abychom ukojili tvůj hlad po informacích, tak jsme zjistili, že Svatoš Rychlé Šipy četl, ale už to je pryč dávno a se sexem se už také setkal. Ten muž, kterého zmiňuješ dokonce dvakrát, bude skutečně tvůj typ. Ten pán s problémem na srdíčku co dělal ty grafiky, je totiž až na přimyšlený dredy ten placatej pán s Mrkem. A pak se div, že vidí ženským až do žaludku. (Na baru máš uložený dárek na své jméno do té doby, než si ho vyzvedneš. Třeba tě to za pár let překvapí).

-Milá redakce

Jsem moc ráda a potěšena tím, co se tu snažíte dělat, ale myslím si, že tady v Horažďovicích to budete mít velmi těžké, poněvadž místní zaostalci nepochopí, co jim nabízíte. Ráda sem jezdím (ne příliš často), ale myslím si, že tohoto klubu je pro část publika škoda. Vydržte, držím Vám palce.

Jana Hochmufová, Praha

Ⓞ Jak se říká: ohýbej stromek dokud je mladý. Ne všichni jsou tady ztraceni a to je nám hnacím motorem. No, a ten tvůj vzkaz redakci - to je benzin. To příjmení bylo špatně čitelné, tak nevíme, jestli to je správně.

-Redakce je prosta veškeré zodpovědnosti ve věci zločinů proti pravidlům spisovné češtiny, které se místy v došlých příspěvcích objevují. Vše je přepisováno, jak bylo v P.O.BOXu nalezeno.

Vzkazy

-Chci poděkovat Balúovy zachlast.

Hujer

-A HOJ MEJDLO, TWO JE HOU BO *ŽAMPYONI MY MOC CHUTNAJ, JÓATAKI POTŘEBUJU HOU BO DROGUA PRO BABYČKU POTŘEBUJU HOUBU A ŘEKNY MÁMĚAŤUŽ KONEČNĚ DRŽÍ HOUBU TEDA HUBU (SPLETL JSEMSITO) TAKŽEAŤ DRŽÍ HUBU. S POZDRAVEM S HOUBO (tady vložit logo) KLUBU Druhá strana vzkazu: Svatoš a Pavlík jsou žampioni a šampioni.

Honza Kuštán

@ Ahoj Honzíku. Redakce má z tvého vzkazu pocit, že žádnou HOU BO DROGUA už nepotřebuješ. Nechceš sehnat slabikář?

-Laskavě děkujeme „žampionům“ za to, že Milan Petr (Coca-Cola) se tu vždy tak skvěle zbombarduje, že s ním je pěkný „hovno“ [je to vypitóza]

Jeho kamarádi

-Ivče k jejím vytouženým a dlouho očekávaným 18. narozeninám, přejeme vše co se přává, hlavně tu lásku a zdraví a splnění tajných přání.

Aneta, Alena a všichni ostatní

Příště napíšeme možná víc.

Recenze: Když si koupíte nové CD nebo MC Ilony Czákové, tak poznáte, proč jí nikdo nemá rád.

Alče k svátku přejeme: vše co chce ať se jí splní a nějakýho super kluka.

Jirka, Aneta

Chválíme skvělý nápad ohledně HOUBA-PLÁTKU. Doufám, že vám to vydrží! Myslím, že podpis není nutný.

@ Jestli vyšlo tohle číslo až po těch narozeninách a svátcích, tak se nedá nic dělat. Snad to radost nezmenší. Děkujeme za pochvalu, snad nám to s boží a Vaší pomocí vydrží. Prima recenze - jednoduchá a výstižná. Určitě hodně lidí potěší, tak jako Nás. Doufáme, že to ale nebylo opsáno z Reflexu a jeho Never more...

-TODLE UŽ JE DO NEBE VOLAJÍCÍ

Venca K.

@ Co?

Krásné slečně za barem, věnuje Martin.

-Za sedm korun si to strčte do prdele. Blbci.

@ Příště nám to můžeš pomoci sešít a dostaneš to zadarmo.

Blbče.

-Je to tady dobrý, zvuk, světla, ale subbass by to sneslo.

Karel, Klatovy

-Svatoši podívej se na sebe do zrcadla a prober se.

@ Další z řady krásných hrdinů, který už se probral.

-Prý chcete na podzim hrát více rockové muziky, živá hudba, apod. Těšíme se.

Jana Alena Soňa, Sušice

@ Prý máte na co.

-Hledáme Tě Ty naše Čokoládová Hvězdo. Kde jsi! Chceme Tě po jazyku válet. Neboj se.

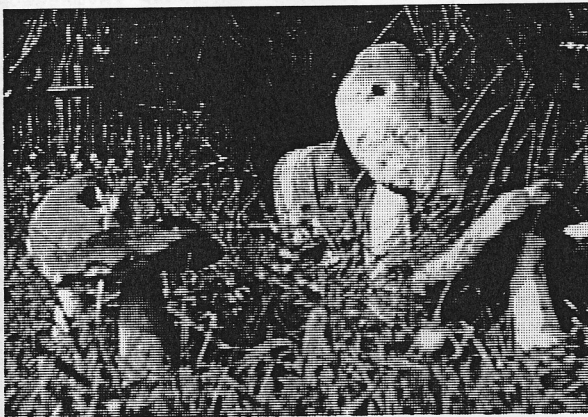
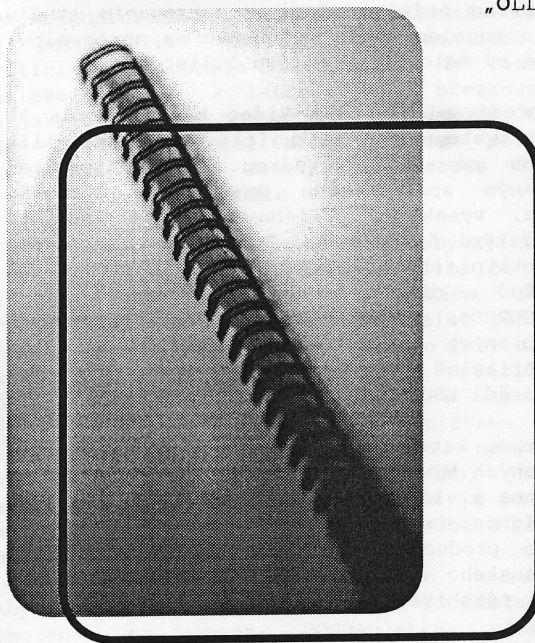

Foto
„OLLI“

Vzkazy a připomínky zapomenuté, či nalezené v P.O.BOXu pozdě, se automaticky přesouvají do dalšího vydání. Má-li někdo něco hodně aktuálního na srdci, musí si pospíšet, nebo používat mejl.

Ⓟ omluvy

Ⓢ Tentokrát rubrika prázdná nezůstane. Když už nedošel žádný odpad z Vaší strany, zhostil se náš „EDA“ úkolu nevědného a proto bohulibého - naplnit tento morální odpadkový koš tím, co tam bývá.

Dívčí hudební skupina **SPICE GIRLS** se podle zdrojů blízkých hudební stanici MTV v nejbližší době přejmenuje na **MOTHER GIRLS**. Důvodem je prý již druhá těhotná členka kapely. Pro fanoušky ovšem dobrá zpráva. Děvčata budou i přes pozměněné postavy pokračovat v práci na nových písních.

Další průser se řítí na bubeníka **Mötley Crue Tommyho Lee**. Jen co vyšel z vězení za to, že zmlátil po několikáté svou ženu **Pamelu Anderson**, hvězdu seriálu **Baywatch**, vyšlo na videokazetě a na Internetu privátní video z jejich ložnice. Tommy sice zuřil, ale distribuční firma už se s ním soudí o další pokračování. Jen tak mimochodem, video nese název **Hardcore and Uncensored**, takže to jistě nebude žádný večerníček. Vůbec causa **Tommy** a **Pamela** je tak zajímavá, že těm dvěma holoubkům věnujeme možná v budoucnu na stránkách **HOUBAplátku** více prostoru.

I v našich krajích se dějí divoké věci. **Horazdovický protějšek Tommyho Lee**, proslulý problematik **E.**, byl nedávno za své nepřístojné chování „lehce umraven“ v prostorách music klubu **HOUBA**. Poučení o slušném chování si však zřejmě vzal k srdci až moc, a týden po incidentu se hrdinně dostavil na obvodní oddělení **Policie ČR**, kde podal trestní oznámení o fyzickém napadení. Budiž mu země lehká a prostory klubu navždy zapovězeny.

Vyčešte kohouty! **Neopankoví chlapíci The Offspring** právě zavřeni v nahrávacím studiu v **Los Angeles** dokončují práci na novém albu, které by mělo mít premiéru 1. listopadu.

Na předávání cen **MTV Video Music Awards 98** živě vystoupil i šokující zpěvák **Maryllin Manson** se svou squadou. Před hledištěm narvaným společenskou smetánkou z celého světa, vysekl v přílehavém modrém trikotu s našitými řadry song „Dope Show“. Shlédnout videoklip tohoto zpěváka, je v Americe téměř nemožné díky všudypřítomnému razítku „CENSORED“. Ovšem v našich necenzorovaných zeměpisných šířkách bežel naprosto neuvěřitelně nedávno jeden kousek v nedělní hitparádě **ESO**.

Vítězkou kategorie „Nejlepší videoklip“ výše uvedených **MTV Video Music Awards 98** se stala **Madonna** s videoklipem k veleúspěšné písni **Ray Of Lights**. Cenu si přišla přebrat v doprovodu svého producenta oblečená do černých šatů indiánského střihu a s účesem ala **Vinnetou**. Velmi působivé.

Do našich kin se co nevidět vřítí **Godzilla**. Nový americký film o přerostlé potvůrce, která kam šlápne, tam sto let tráva neroste, má vzor ve dvacet let starém japonském filmu „Gappa“. Hudbou film oblažil mimo jiné jazzfunkový **Jamiroqai**.

Ⓞ dchyceno

Pro ty, kteří nečetli minulé číslo, něco málo faktologie. Pod článek pojednávající o extázi (toho času velmi moderní droze), jsme nalepili igelitový pytlíček a do něj dali jeden **SMINT** (ty později došly a byly nahrazeny umělým sladidlem). Ani ve snu by **Nás** nenapadlo, co způsobí jeden mentolový bonbon (pastilka chcete-li). Původní nápad s překvápem na závěr měl trochu jemnější charakter. Sháněli jsme jako pitomci průhledné igelitové pidipytličky, které měly imitovat ty „na drogy“. Nesehnali. Do nich měla být vložena lentilka, protože jsou tak krásně barevné a dají se s nima zažít opravdu velkolepé věci. Pak ale padla myšlenka, vystřelit si trochu z „těch, co se nevyznají“. Tato cílová skupina se záhy proměnila z „těch, co se nevyznají“ na „ty, co jim to nemyslí“ (mírně řečeno). Na to, aby člověk pochopil, že by každé **HOUBAplátek** zvlášť přišel na majland, kdyby pytlíček skutečně obsahoval domnělou extázi, že by tím byla páchána trestná činnost nezanedbatelných rozměrů, na to člověk moc velký IQ nepotřebuje. Pro ty, co stále pochybují, je zde místopřísežné prohlášení celé redakce: je to skrohranatý, je to bílý, má to na sobě „S“ jako **SMINT**, chutná to mentolově, protože je to **SMINT** a nikoliv extáze, protože ta není **SMINT**. To by mělo stačit i těm pomalejším.

Teď k tomu, co jsme způsobili. Jedna z dívek, která si **HOUBAplátek** pořídila, s ním vyrazila domů. Tam ho buď ukázala otci, nebo jí byl otcem násilím uzmut. To se přesně neví. Otec poté, co učinil zjištění, že v časopisu je místo voňavky droga, vyrazil na policii. Zde jako řádný občan podal oznámení o řádní drogového konglomerátu, který se schovává za vydávání časopisu pochybného obsahu a jeho prostřednictvím šíří mezi mládež drogy a pornografii (povídka o **SemenioJoeovi**). **Policie** ho musela ubezpečit, že odešle nalezenou dávku k laboratornímu přezkoumání a jakmile dostane výsledky, spadne klec. Otec se uklidnil, odešel a nechal tak policii s dávkou **SMINTU**. Jestli se časopis dříve vrátí, zůstává i nadále otázkou.

Dalším případem je jistá osoba zabývající se léta ochranou přírody. Tato bohulibá činnost už se však netěší tak velkému zájmu veřejnosti, jak tomu bývalo. Nemalou zásluhu na tom mají i drogy. Mládež se cpe pervitinem a nechte **Foglara**. Proto náš člověk vyrazil do boje s drogami. Obrněn nadšením a ozbrojen rozhořčením se setkal s **HOUBAplátkem**. Na upřímné dotazy ohledně onoho modrého, záhadného pytlíčku zaburácel: „Ano, je to extáze. Je to ten mírnější druh a já to tak nenechám!!!“ Nevíme co přesně bere, ale nechat by toho měl.

Abychom ukázali dobrou vůli, je od čísla dvě omezena prodejnost **HOUBAplátku** věkovou hranicí 17ti let a článek o povzbuzovadlech byl protentokrát vyřazen.

① ýdžejové

Původní záměr, jak tuto rubriku využívat, se smetl ze stolu a bude nahrazen něčím pružnějším a zábavnějším. Nejdříve se tady dostane prostoru přímo dýdžejům samotným, aby na Vás mohli udělat mediální dojem. Až se provede onen průřez s „pány zpoza pultu“, něco už se vymyslí. Zatím bychom Vás chtěli tímto požádat o pomoc. V příštím čísle budeme dělat profil jednoho z nich -> Šefrny. Kromě blabla kolem jeho osoby jako takové, mu bude položeno 10 otázek, na které mu nezbude než odpovědět. Tady je zase prostor pro Vás. Pokud máte toužebné dotazy na osoby dýdžejské, házejte je do P.O.Boxu HOUBAplátku. My z nich zase vybereme oněch 10, které se v této rubrice budou objevovat pravidelně, ty položíme a odpovědi s radostí zveřejníme.

② Někdo si udělá desku jen tak pro radost. To opravdu jde. Všem, kteří dodávají svými lokty patinu redakčnímu stolu, je takový narcismus víc než příjemný. Kdosi Nás oslovil s přáním, zda by se nemohla úchylka nám společná zveřejnit. Bez přetvářky - měli jsme radost. Jedna z oblastí, ve které jsme si v naší lokalitě vůbec nedělali ambice, je člověk přešlapující s vlastním CD v ruce, řka: „Mam desku a na ní výsledek své lopoty. Chci to nabídnout těm, který to zajímá. Můžete mi s tím pomoci?“ Snad můžeme. A pomůžeme. D.J. Little George známý spíše pod svým pravým jménem Šefrna byl onen přešlapující. Dostali jsme do rukou CC nosič, ze kterého číší ono „na koleně“. To ale pouze, co se vizuální stránky týče. K tomu se vrátí na konci Náš grafik.

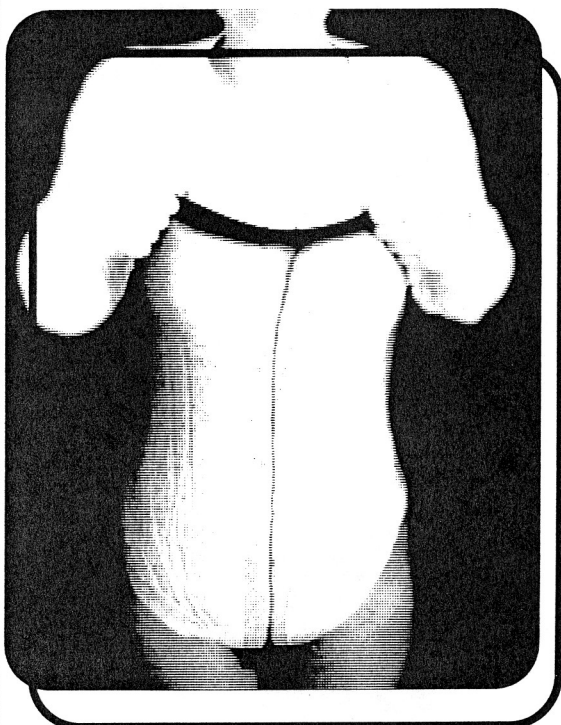
Deska D.J.Little George in da House mix je deska houseová. To je snad všechno, čím můžeme jako naprosto nefundovaní houseři, desku na její cestě do zatáček houseových mozečků doprovodit. Určitě se dočkáme bližších informací od samotného „míchače“. Dočkáme proto, že v momentě, kdy tyto řádky píší, nám do finále moc času nezbyvá - neradi bychom to odflákli. K čemu se můžeme vyjádřit z fleku, je grafické, a tím i první pozornost vzbuzující, řešení CD. Předávám slovo grafikovi:

„D.J.Little George in da House mix 2/2 1998 666 U 96 DA HOOL SCOOTER D.J.VISAGE KAI TRACID OBJECT ONE and more and more“ potěšpámbů. Je mi jasné, že když si někdo vydává svoje PROMO CD stará se hlavně o to, aby mu to šlapalo v céděčku, ale nemůžu si pomoci, ale na mne první dojem udělá obal. Osobně bych dal přednost tomu aby se kapely co jsou na přední straně vypustily. Když chci vědět co si poslechnu, podívám se na druhou stranu. To co vypadá jako datum na titulu (2/2 1998) je mi úplně ukradený. Zvlášť když uvnitř najdu ještě něco podobného (Mixed and recorded in 9/1998). Deska se vždy datuje nenápadně a na závěr. Ať se na mne D.J.Little George (in da House mix) nezlobí, ale když vidím takovej bordel na obalu, mám takovou předtuchu, že takovej bude i v céděčku.

A teď konečně to, o co jsme byli žádáni: CDčka je možné se dožadovat na uvedených telefoních číslech: (0603)495 790 a (0187) 508 588 za cenu 250,-Kč. Již zdaněno.

② rofil

Kdo občas zabrousí v létě na statek do Pole, ten už mohl kapelu slyšet. Kapela **Circus Praha** okupuje klubová pódia už nějaký ten pátek. Jejím zpěvákem a duší je sympaták **Bradley Stratton**, Američan, který se před léty usídlil v Praze. Kapela má na svém kontě už dvě desky, objíždí kluby po celé republice. Sám Bradley, který je autorem povětšiny repertoáru, spolupracuje ještě na projektu **Snake Eaters** (© kde jsou ty doby v pražském GAGu), píše hudbu a texty pro **Annu K.**, **Alici Springs**, i pro další muzikanty. **Circus Praha** je pohodový bigbít, sem tam hozený do funky, texty povětšinou anglické, ale i v Naší mateřštině. Hitovku „Marie“ zná určitě kde kdo. Kvalitu muziku potvrzuje určitě i skutečnost, že **Circus Praha** předskakovali slavným **Red Hot Chilli Peppers** na jejich pražském koncertě. A jak na to vzpomíná Bradley Stratton? „Bylo to super! Takovej rozhodující moment. Furt na něčem pracuješ, nevíš, a najednou zjišťíš, že je to dobrý, že se to lidem líbí. A druhý den vstaneš z postele a říkáš: Ty jo, včera jsme hráli v narvaný Spotovní hale před **R.H.C.P.** To je docela nářez!“ Nezbyvá než doufat, že to bude nářez 16.10. v (narvaný) HOUBĚ.

①ednohubka

SMASHING PUMPKINS

Adore

Billy se svými kumpány přivezl další fůru. Nikdo není doma prorokem, ale jemu bych to skoro věřil. Před pěti roky velkohubě prohlásil, že další deska bude dvojalbum, a hudební svět půjde do kytek. A taky šel. Po obrovském úspěchu dvojalba **Mellon Collie And The Infinite Sadness** celá rocková obec s povislou spodní čelistí čekala, s čím se principál Corgan vytasí nyní. „Bude to celé smutné a bude to potichu“, to byla slova hololebého frontmana s hlasem řeckého satyra. Ten parchant zase nelhal. Ještě před vydáním samotného alba vystoupil sám jako výhradní autor v lossangelském klubu V.I.P. Room jen s akustickou kytarou a předvedl budoucím posluchačům, co je vlastně čeká. A stalo se. Přítel Jiří nedočkavostí tiše vzdychal. Můj CD přehrávač začátkem srpna spolknul porcičku jménem **Adore**. Chudší o bubeníka, Naše trio ve složení **Billy Corgan** (g, voc), **James Iha** (g) a **D'Arcy** (bass) předložilo hudbymilovnému světu velmi zajímavé album. Melancholické písničky s vypjatým a perfektně položeným Corganovým vokálem mají zvláštní nádech smutku a možná až uplakanosti. Snad jen titulní klipová **Ave Adore** dává lehce vzpomenout předchozím deskám. Pro mnohé obdivovatele přebuzených kytar je Adore určitě obrovským překvapením. Celá ta melancholie je ovšem skvěle zvukově přirozená a dotažená k dokonalosti. Bohužel, deska je nahrána bez živého bubeníka, jen s elektronickou mašinou a to je snad v případě Smashing Pumpkins trochu škoda. Snad v příštím počínu obsadí uvolněnou bubenickou židli člověk z masa a kostí. Vypínám přehrávač a dávám čtyři plushubičky. A to si představte, že Herr Corgan prohlásil nedávno, že další album Snashing Pumpkins bude techno. No, necháme se překvapit. Přítel Jiří opět tiše vzdychá.

Rozsah = pět mínushoubiček až pět plushoubiček

①ednohubka

Aurobora

Aurobora

Tahle deska je o sexu.

Lucii Svobodovou neznáte z přehrávačů a rádií. **Lucii Svobodovou** znáte z televize jako animátorku znělky Kufru. **Bradleyeho Strattona** znáte z přehrávačů a rádií. **Bradleyeho Strattona** znáte i z televize. **Lucie Svobodová** a **Bradley Stratton** natočili desku. A jakou.

Tahle deska je o sexu.

Lucie Svobodová vystudovala na vysoké škole animaci. Živí se tím, že animuje znělky, reklamy a klipy, baví se tím, že animuje psychedelické příběhy, kreslí, skládá básničky, a tím vším se potom chlubí.

Tahle deska je o sexu.

Lucie Svobodová přemluvila **Bradleyho Strattona**, aby její básničky zhudebnil, což taky udělal. **Bradley Stratton** básničky zhudebnil a přemýšlel, kdo je nazpívá. **Bradley Stratton** přemluvil **Lucii Svobodovou**, aby jeho písničky nazpívala, což taky udělala. **Lucie Svobodová** má sexy hlas.

Tahle deska je o sexu.

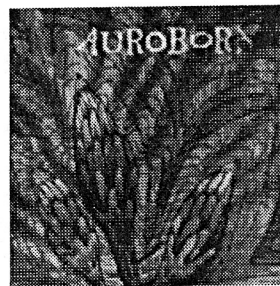
Deska obsahuje deset skladeb pohybujících se v rozkošném jemném oděru. Není to typická hudba **Sneak Eaters**, nebo **Circusu**. Deska je prošípovaná samplíky, což přibližuje hudbu vysněnému světu **Lucie Svobodové**, který nám ukazuje ve svých animacích. Může se zdát, že skladby jsou jakýmsi soundtrackem právě pro tyto animace. **Lucie Svobodová** nás provází svým světem kočiček, havranů, kytiček, barviček, mráčků, dušiček, motýlků a houbiček.

Tahle deska je o sexu.

Desku si kupte, nebo poslechněte. Ale jestli doma máte počítač, tak radši kupte. Cédéčko obsahuje krom hudby taky spoustu krátkých animovaných příběhů, jeden klip ke skladbě, která vyšla jako singl, jeden vlastní klip ke skladbě **Pohyby**, kterou dobře znáte v šikovnějším podání kapely **Lucie**, spoustu obrázků a spoustu básniček.

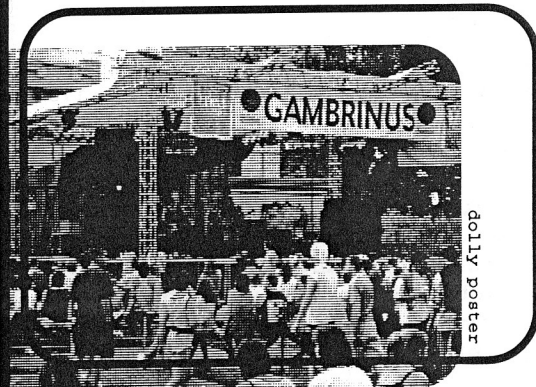
Tahle deska je o sexu.

Tahle deska má pět plushoubiček.

Rozsah = pět mínushoubiček až pět plushoubiček

festival

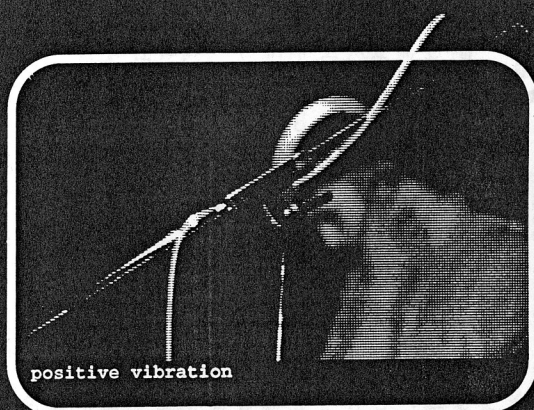
dolly poster

Festival v Blatné byl pro nás velice průlomový.

Poprvé jsme si všimli, že kvalitní živé hudbě předchází mnoho věcí. Nemáme teď na mysli jenom zkoušení, kterých musí těleso absolvovat mnoho, aby mohlo předstoupit před náročné publikum, Blatnou nevyjímaje. Je mnoho dalších nepostradatelností (např.: inheritance, možnosti tvorby nezávislých modulů řízených událostmi generovanými nad danými objekty, možnosti tvorby tříd objektů), které tělesa musí zajistit, aby mohly podporovat infrastruktury informačních technologií, díky jimž se mohou přizpůsobit změnám našich aktivit, a tak nám poskytnout nové komparativní zážitky. Pro splnění tohoto cíle bylo však nutné najít vhodný programový nástroj. Vývojoví členové provedli poměrně důkladný rozbor toho, co v té době podmínky festivalu a nástrojů nabízely. Protože však žádný nabízený

fanda

positive vibration

nástroj plně nepokrýval požadavky, bylo rozhodnuto nejprve si vytvořit svůj vlastní nástroj. Produkt zvučení, jenž byl po letech (1995-97) v úzké spolupráci s vedením festivalu vytvořen, je právě tím produktem, pracujícím na vyladění pro různé nalaďovací systémy diváků. Cílem bylo pochopitelně dosáhnout technologicky nejvyšší možné úrovně, při současném zachování co možná nejvyšší funkcionality produktu. Bylo tedy potřeba vytvořit novou generaci ne revolučním způsobem tzv. na zelené louce, ale metodou evoluční s maximálním využitím pozitivních hodnot produktu. Tak vznikl v roce 1998 unikátní plán, jenž je vynikající svým systémem pro spojení divák-těleso. Ten poskytuje funkce pro rychlé generování aplikací v jednoduše pracujícím programovém balíku. Je to v podstatě skupina produktů, které umožní jak zvukařům, tak tělesům, zmapovat cestu vývoje díky spojení divák-těleso k plně objektově orientovaným aplikacím. Poskytuje funkce a jednoduchost použití dneška společně s bezprostředností objektově orientovaných řešení v budoucnosti. A to všechno se týmu pořadatelů a těles brilantně podařilo realizovat.

Nebyl jsem si ze začátku vůbec jistej, jestli se chci téhle akce zúčastnit. Penězma moc nesmrdím, zkoušky na krku a jak to s námi dopadne po odchodu z místa akce konání, o tom si nemám odvahy dělat ty nejmenší iluze. Řekl jsem tedy ostatním, kteří se nemohli dočkat, že to bude tentokrát beze mne. Zkrátka NE. Jak slabé je mé přesvědčení, jak slabý byl můj hlas, jsem záhy zjistil. „A není to škoda, ty vole..“ dolehlo na mne. „Čtyři kila, to je jeden příjemnej večer začatej brzy odpoledne.“ Zkrátka JO. Šel jsem a nelitoval. By se asi hodilo, ale nebylo to tak. Ne že bych přímo litoval, řekněme, že rozčarování je to správný slovo. To odpoledne před se odvíjelo podle předpokladů, i když říkám-li následujícímu předpokladu, může to leckoho poděsit. S jedním z té skupiny nedočkavců jsem absolvoval celkem zajímavou cestu (nabitou tramvají) do žižkovské Bořivojovy ulice, kde je hospoda jménem „Nad Viktorou“. Příjemný prostředí, vyplněný nenapříjemným lidma, co šetří pohledy a zbytečný řeči. Prošli jsme „skrz“ a ocitli se na „zahrádce pod kaštany“, která je krytá nejen korunami již jmenovaných stromů, ale i zbytkem čehosi, co snad bývalo rogallo. Za předstírání, že čteme Mladou frontu a Pornoživel, jsme chladně neregistrovali o kousek dál sedící partu řvoucích pubescentů, kteří se za pomoci několika piv a ultra lehkých Peter vyrovnávali s faktem, že prázdny končí. Za pomoci tvrdých Sparet jsme skousli první Krušovice a rozhodli se pro přesun do interiéru za druhým Gambrinusem. Kout vzaду čísel přesně tím druhem prázdnoty, jakou jsme hledali. Následovali obvyklé dohady, jestli má cenu něco jíst na to pivo a cigarety, nebo si šetřit místo v žaludku. Můj společník šel po hlavě do tuhé stravy (knedlíky s nějakou omáčkou), já si troufnul na vývar. Takto promaštění jsme si zdůvodnili jednu z dlouhých řad cigaret slovy „po jídle je dobrý dát si cigáro“ a Gambrinus, myslím číslo pět, slovy „a něčím ho spláchnout.“ Příprava na večerní koncert se rozjela na plné obrátky. Protože již bylo pozdě bych honit, rozhodli jsme se, že se alespoň zlejsem pořádně. Až přijde druhá polovina naší pohudběbažící skupiny, bude se určitě divit. S odstupem si uvědomuji naší opojnou naivitu, že by se snad někdo, kdo nás alespoň od vidění zná, mohl divit, že jsme nacucaný. Skutečně se tomu neřadili a ještě k nám snad chovali úctu, že jsme na ně počkali vsedě. Rostlo v nás přesvědčení, že se propijeme z prusertů ven. Nejdříve jsme si zafilozofovali. Pak pobřeželi, politovali se, povzbudili se, obdivovali se, vožrali se. Poté, co se objevil dávny známý, který podle nás dělal kariéru úspěšného rockera, a sdělil, že se momentálně živí vlepováním reklam do

obálek, se nám vrátil optimismus. Mně, že zatím moc dělat nemusím a kolegovi, že než takhle zkurvenou práci, tak radši žádnou - a tu má. Pomalu se nás kolem stolu rozesadilo pět, pak čtyři, pak tři, pak dva, pak jeden, pak žádný. Chvilku jsme se bavili, jak kdo chodil na záchod. Učinili jsme zoufalý pokus využít právě promrhávaný čas k dohodě jak bude vypadat HOUBAPLÁTEK, který právě držíte v ruce. Nepomohl ani „hlas z lidu“ - dohody nebylo pro tu chvíli dosaženo. Stále jsme se potýkali s problémem, jestli si budete doma HOUBAPLÁTEK rovnat do komínku jako MONTANU nebo jako DOBRODRUHA. V nejvypjatější moment jsme vždy inteligentně uposlechli „hlas z lidu“ a napili se. Problém tak byl na nějakou chvíli zažehnán, až byl úplně pohřben.

Hodina začátku koncertu se blížila a protože jsme to měli do Akropole asi 250 metrů, odchod byl stanoven na čas „klid, je to za rohem, to je v pohodě, ty vole“. Přítomná slečna, která si místo terapie, dala rande s irem pochybných citových kvalit, si s námi dohodla sraz po koncertě. Předsláno událostem následujícím - dodnes se nemůžeme dohodnout, s kým z nás si to vlastně dohodla, a jak. Odchod. Udělali jsme asi třicet kroků a ten z kumpánů, s kterým jsem strávil podstatnou část odpoledne se zastavil u „jednoho známého - toho neznáte“ a jal se pít fernet. Odešli jsme tedy do Akropole bez něj a těšili se kamarádkou představou, jak dorazí na koncert akorát na přidávek, udýchán, otrhán a oči vyvalený, že to nemoh najít.

V Akropoli bylo nabitě. Směs lidí jako na takových koncertech bývá. Nostalgiici, nezbedná mládež kouřící marihuanu, znudění novináři s kruhama pod očima, důležití ranáři, slintající po všem, co má kozy, holky batůžkářky dřepící na zemi a cucající limonádu, štamgasti z baru s kyselým výrazem „co se to tu kurva dneska děje?“, hysterici a hysteričky (ty jsem zahlíd až během koncertu, ve chvíli, našeho příchodu do Akropole se už tak hodinu a půl mačkali u pódia), navoněné běhny s taškami KOOKAI se svými „kluky“ manažery a obchodními zástupci, potom několik obyčejných kluků a holek a my. Jeden z nás vystál frontu na pivo u baru, my dva zbylí potom frontu na pivo u něj. Protože se „nesmí“ v sále kouřit, v předsáli se musí. Tak jsme poslechli a koncert mohl začít. Jeden z naší trojky se oddělil a spěchal na balkon. My dva nemilovníci ptačí perspektivy, jsme udělali tři kroky do sálu a zastavili se o dav. Žádné napínání nervů se nekoná, poslední přípravy nejsou tou trapnou pózou Kamči Střih., ale normální zkoušku světel. Lidi začínají pískat, plní síly, natěšení, znali,

co se sluší a patří. Nastane tolik dramaticky osvědčená tma, tep vyskočí tam, kde má být a je to tady. Šok. Na pódium nevzbíhá vysoký šlachovitý chlápek charismatických pohybů a démonické tváře známé z klipů a bookletů. Přihopsá tam zavalitý mužík (Luboši, nic osobního) s happy tričkem, nadutýma tvářičkama a ostříhaně tak, aby vlasy nikde a při ničem nepřekážely. Kytaru má někde u kolen a protože mu to jeho figura umožňuje, tak na ní dosáhne. V závěsu se klátí basák, kterej je naopak velmi hubenej, velmi šlachovitej a jako většina basáků působí hodně afektovaně. Fascinován touhle Laurel a Hardy dvojkou si ani nevšímám, že jsou tam ještě dva muzikanti. Koncert odstartoval osvědčeným hitem a skoro to vypadá, že tahle kapela bude hrát, hrát a hrát. Škoda. Došlo i na

místa, že kapela kecala, kecala a kecala. Nic proti upovídáným lidem, jsem jeden z nich, ale když není o čem kecat, má se držet huba (viz pozdější hvězdička). Docela malej sál sliboval hodně silnej zážitek, hodně hustej vzduch, sliboval koncert, jenž tak jako rituál vygraďuje k extázi. Ta kapela to hodně umí s kytarama, říkal jsem si. Melodika, která je tělu příjemná, rozchýbává ho, dav se může na kapelu pověsit a reagovat na sebelepší gesto, změnu síly, zachvění hlasu. Mým snem bylo zažít kouzlo, kdy kapela dostane celej prostor pod svojí kontrolu. Chtěl jsem si nejen představit. ten mirákl, kdy kapela hraje, čaruje do ztracena, pomalu toho zvuku ubývá, až najednou není. Je ticho. Úplný, měkký, mlhovitý ticho. Dav mlčí, ještě ten zvuk slyší a on už tam není. Tyhle kluci k tomu měli během toho večera tak blízko a tak nechtutně to vždycky poslali. Kecy o Clintonově poklopce a o tom jak jeden z kapely je Ir a druhej Anglán a nemaj rádi terorismus a jestli jsme redy a oukej a když nepomáhá tohle tak kurva tleskejte, jo jasně vylezte na pódium a skákejte, jinak na vás náš basák už asi pošedesátý za tenhle večer plivne dobrou vodu. Pak si zpěvák opatrně lehne na ten les rukou a hraje na kytaru. Nesmírně dráždivá novinka a navíc ta spontaneita!!! Nevěřil jsem jim ani nos mezi očima. Ta parta zřejmě vůbec netuší, jak skvělou hraje muziku a jak nevkusně židitělý. Nevím, jestli jsme opravdu tak tupý stádo, se kterým se nemá cenu snažit někde dostat a zasloužíme si právě jen tolik pozornosti, kolik nám jí dali. Tleskáme, protože tleskají ostatní a nikdo neví, kdo vlastně začal. V Akropoli jsem konečně pochopil narážku z Knoflíkářů. Teď je mi jasný proč scéna, kdy Japončík učí jinýho FUCKING WEATHER. Nejvíce se musel zasmát sám režisér, když viděl lidi, jak se smějou od srdce sami sobě a neví o tom. Protože jsem optimista a cynik, věřím, že THERAPY? se potom v šatně dlouho tiskali těm tupounům, co jim to celej večer žrali. Ale nakonec to snad nebylo tak špatný. Vemte v úvahu, že tohle jsem viděl a slyšel já a vůbec

to tak nemuselo být. Nikomu se nic nestalo. A to je dobře, protože mohlo. Sál se začal vyprazdňovat, ranaři se sladkým úsměvem povzbuzovali tu kozatou část populace, ať už jdou, že zase přistě, a nám zase řekli, ať koukáme kurva vypadnout, jinak že nás budou sklízet s odpadkama. Tak jsme vypadli - zatím do předzáti. Tam jsme se setkali s kolegou, co popíjel před koncertem Fernet, oči měl vykulený a říkal, že de domů. Nechce si prej dalším chlastáním zkazit hluboký dojem z koncertu. Ještě si od jednoho z nás plýžil aktuální desku THERAPY?, kterou ještě neslyšel. Pustí si jí na usnutí a tak pa kluci. Nám se ale z vyhřátého klobouku nechce. Situace v Akropoli zrovna nenahrává příliš našim nezdravým finančním poměrům (smím-li mluvit za sebe) a tak se spontánně vracíme do „Hospody Nad Viktorkou“. Po koncertu jsme potkali dvě propocené kamarádky ještě vzdychající slova super, skvělý, boží, tak jim doporučuju rychle nějaký pití, než úplně vytečou a uschnou. Dou s námi.

Pije se s pocitem katarze, tzn. rychle a s chutí. Dostavuje se fyzická únava, ale kupodivu to má jen ten efekt, že piju víc a melu jednu improvizovanou větu za druhou. Dost možná, že spolu s alkoholem to zrná ostatní víc, než kdybych držel hubu (tady je ta hvězdička). Objevuje se náš kamarád-rocker a stůl trochu ožívá. Obsluha s námi jedná férově, nikomu u stolu nenadrhuje. Holky křičí, že chtěj sodovku a dostávají pivo. Pijou tedy pivo a na sodovku je zapomenuto. Jeden z nás pomyšlí na poslední metro. Jako, že by ho rád stihl. Dostává pivo a má o problém méně. S poslední objednávkou piv jsem to trochu přehnal. Piva je víc než lidí u stolu a to ještě někteří ani nepatří k nám. Dal bych ale krk na to, že jsem to spočítal přesně. Protože jsem to zkazil, ujímám se úkolu vypít toho víc. Podařilo se, někdo za mě zamáznul útratu, neboť nemám peníze a de se domů. Cesta noční tramvají je korunována intelektuální rozpravou na téma použití horolezeckých maček v jiných sportovních odvětvích. Potichu jsme se vplížili do domu a napadli nic netušícího a po poslechu nové desky THERAPY? spícího kolegu. Nebránil se, tak jsme to vzdali a šli si lehnout. Protože ale vyhrožoval, že ráno vstává v osm (což bylo za chvíli) a jde na stopa a sere na mě, tak jsem ho v pokoji zamknul. Spali jsme asi nějakou chvíli a zazvonil telefon. Samotné zvonění mě nevnudilo, vzbudil mě až hysterický ječet ze sluchátka, který rozespalý spolunoclezník pro jistotu držel od hlavy, co mu ruka stačila. Aha, to je asi ta slečna, co jsme jí někdo z nás slíbil, že na ní po koncertu počkáme. Telefon byl tedy uveden mimo provoz a my jsme konečně usnuli.

Ⓟ ovídka

Nedělní odpoledne paní Blažkové - povídka

Zazvonil zvonek. Paní Blažková vypnula televizor a pomalu se dostrachala ke dveřím. Čekala návštěvu. S paní Křížkovou se neviděla několik měsíců. Obě byly sice dlouhou dobu v důchodu a času měly dost, ale zdravíčko už ani jedné moc nesloužilo. Osměsátka na krku, bolavé kluby, to už člověk není takový jura jako zamlada. Paní Blažková otevřela dveře a padly si s přítelkyní do náruče.

„Jiřinko, ty vypadáš pořád tak dobře! A nestůj tady, pojď honem dovnitř.“

Usadily se ve skromně zařízeném pokoji.

„Máš to tady hezké a koukám, jak ti krásně kvete ten vánoční kaktus.“

„Ten mám od SemenoJoea. A dáme si kávičku a něco sladkého na zub“, paní Blažková se zvedla z křesílka a odešla připravit pohoštění. Paní Křížková si zatím prohlížela zařízení pokoje. Přes staré piano v rohu místnosti byla přehozena háčkovaná dečka a na ní stál zasklený obrázek hezkého klučiny. Byl to SemenoJoe, vnuk paní Blažkové. Že na něm stará dáma lpí, to paní Blažková věděla.

„Tak tady je ta kávička“, penzistka postavila dva kouřící šálky na krajkový ubrus. „A vezmi si Jiřinko tady sladké“, ukázala na tácek se čtyřmi kremrolemi.

Paní Křížková si osladila kávu a sáhla po zákusku. „A jak se má tvoje dcera?“ ptala se s plnou pusou.

„To víš, má spoustu práce v té svojí firmě, v práci jsou od tmy do tmy. Ještě že mám SemenoJoea, ten ke mně často chodí na návštěvu. Je to už velký chlapec. Dostal se teď na gymnázium, tak je z něho student, o víš. Má v hlavě jenm ty svoje počítače, nebo jak tomu vlastně dneska říkají.“ Paní Blažková se naklonila ke kamarádce a pološeptem jí sdělovala: „Nechala jsem na SemenoJoea napsta svůj byt.“

„A to nemáš strach, že tě z něho jednou vyhodí a dá tě do domova důchodců? Já bych byla opatrnější na tvém místě,“ divila se paní Křížková.

„Kdepak můj SemenoJoe, ten je úplně jiný, než ostatní mladí. Ten mě má rád, život by za mě dal,“ odporovala paní Blažková rezolutně, a napila se kávy.. „A co vaši mladí, jak jimroste vnouče?“

Nedělní odpoledne v lkidu ubíhalo. Obě penzistky popíjely kávu, povídaly si, zavzpomínaly na mládí, probraly své neduhy a pomluvilysousedky.

„No, budu muset jít, Maruško,“ zvedla se paní Křížková.

„Tak děkuju za návštěvu Jiřinko, moc pěkně jsme si pohovořily,“ vyprovázela paní Blažková přítelkyni ke dveřím. Důchodkyně se rozloučily a slíbily si příští návštěvu.

Paní Blažková uklidila hrnky od kávy do dřezu a sedla si k televizoru. Chvilku klímala při nudném programu, když ji vytrhl z odpočinku zvuk zvonku. „Kdopak to je, tak pozdě,“ šourala se ke dveřím. Podívala se špehýrkou, kdo ruší její podvečerní klid. „To je SemenoJoe!“ rozjasnila se jí tvář, když za dveřmi zahlédla svého vnuka ještě s kamarádem. „SemenoJoe, to jsi ty!“ radostně vykřikla a otevřela dveře. Dřevěná tyč dopadla s tupým žuchnutím doprostřed čela paní Blažkové. Cvakly dveře a v žižkovském činžáku se rozhostilo ticho. Ležíc v chodbě svého bytu, zaslechla polomrtvá paní Blažková slova svého vnuka: „Důchod....bába do....nýho hrnku v...redenci.“

Ⓟ áseň

Ⓢ Jsme básnická oblast. To je prima, že jsme prosáklý takovou duchovní silou. Přišly další básně. Odhadujeme, že ji psal někdo od něžného pohlaví. Tj. anonymka. Tu druhou? Kdo ví.

Pokušení nevinosti

Je to ironie,

že se vracím

se srdcem chvějícím.

Teď mě vítá jako hosta,

který přichází a

zase odchází.

je to pomsta? -

Říká si jiným jménem.

Nemluví ani mateřským jazykem,

ani jazykem mých nepřátel.

Mám novou barvu,

pro každý den v týdnu,

pro každý počasí.

Čisté šaty, nové ozdoby.

Jednoduše - střed pozornosti.

Můj věk je tajemství!

Nechávám hádat pokročilé.

Zírají, soupeří, loví,

jsou přesvědčeni, že mě znají.

Ale nikdo nevzkročí

do mých hlubinných vod.

Co to zkoušeli, jejich kosti

jsem spolkla.

Červený šat, dlouhý vlas

snad okouzлил nás.

Kolik protančených nocí?

V noci tančím s měsícem

nikdy nespím

mé sny jsou tichá voda.

Tolik gest bez emocí.

Chtěl jsi být příliš

nad

jsi slavný

díky pádu

neboj.

nejsem minové pole

a moje výbuchy smíchu?

Ne nejsou nakažlivé.

Je to ironie,

že se vracím?

jakoby vítána

- jen nestrpím žádné mosty.

Jako jeho pravá láska.

Žena

Měl jsem ji rád,

ale musel jsem ji zabít

protože k čemu je mi žena,

která to dělá se sousedama?

Ⓢ K čemu je chlap, kterému se musí vyhýbat se sousedama.

Co nás čeká a nemine

aneb

cobykdyby bylo včera, dnes je dnes

Začnu možná trochu zešíroka. Byl jsem u toho, když se klub, jehož jméno má Náš plátek v názvu, potácel v nejistotě ohledně toho, jak se pojmenovat, jak vypadat, jak působit. Tenkrát jsem sice do toho neměl příliš co mluvit, ale nakonec jsem přece jen prosadil „jméno-nejméno“ v podobě dnešního loga. Jméno jste klubu dali sami, každý podle svého, i když k té HOUBĚ to mělo všechny nakonec vyprovokovat. Stejně vyčůraně jsem trval na nálepce MUSIC CLUB, a nikoliv DISCO CLUB či tak něco podobně zavádějícího. Následující řádky by měly vysvětlit, jak prozíravé tyto drobnosti nakonec byly.

Pod kloboučkem houbičky se už odehrálo ledacos, to je nepopiratelná skutečnost. Přesto byl na vedení klubu systematicky vyvíjen tlak, aby pojetí dramaturgie klubu nabralo trochu jiný směr. Lepší by asi bylo říci, že nikoliv měnit zaběhnutou cestu (která se zamlouvá většině), ale vydat se zároveň cestou jinou (protože bylo, je, a dá-li Pánbůh, i bude, hodně lidí, kterým zaběhlá cesta nestačí). Nejedná se přímo o lidi rozmazlené, ale neustále zvědavé cobykdyby. V HOUBĚ se uskutečnilo několik pokusů o jiný druh povyražení než je sobotní diskotéka se čtyřmi až pěti sty lidmi na palubě. Když nad tím tak přemýšlím, nebylo toho příliš, co by se lišilo od sobotních večerů až tak. Odehrály se v několika obměnách divoký meidany pod krycím jménem „dveře“. Hrály tady kapely bizardního zjevu i zaměření, přičemž je spojovala jedna velká výhoda - finanční nenáročnost=dostupnost. Pořádaly se soutěže všelijaké, volila se MISS Houba a tak podobně. Diskotéka jako taková šlapala a šlape dodnes. Pak se to ale stalo.

Jednoho dne muselo vedení klubu rezignovat. Nedá se prostě vařit pořád ze stejných věcí a chtít vždycky uvařit něco jiného. Od října roku 1998 najíždí klub na koleje, po kterých se bude konečně unášet k naplnění podtextu skrytého ve spojení MUSIC CLUB. Bude se unášet k satisfakci všech štouralů, kteří už druhý rok škemrají o pořádnou klubovou hudbu - a to živou.

Už podle programu na měsíc září mohly citlivější z Vás odhadnout, že se něco děje. Pátky se začaly jmenovat jinak než diskotéka + jméno Dje. Objevují se tady již známé ROCKTHÉKY, pak nový večer

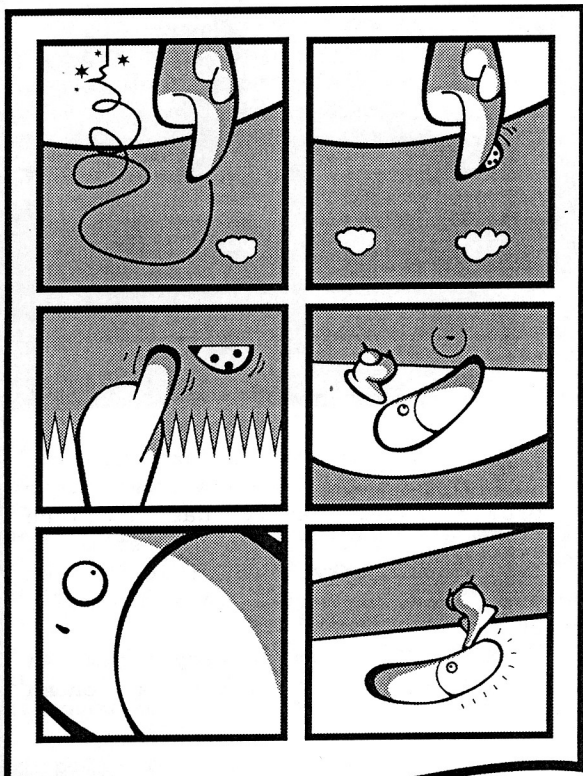
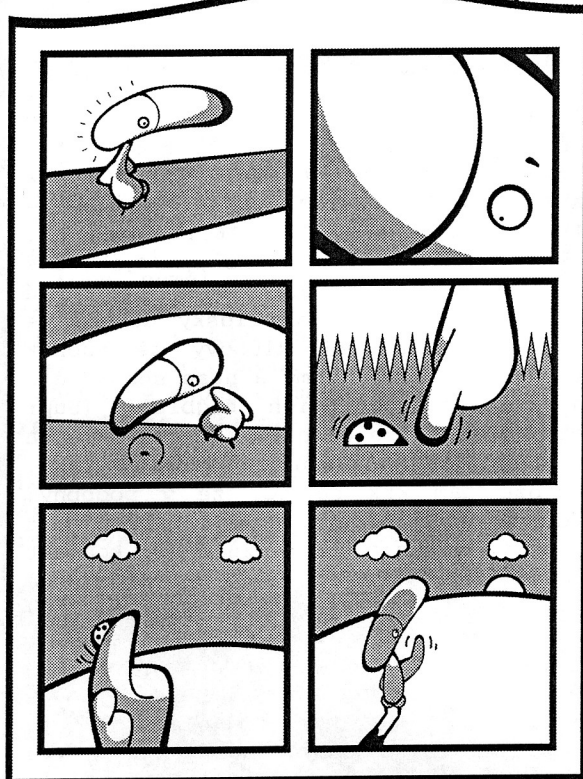

s názvem hity .. átých let (to nevím jaký je, ještě jsem tam nebyl). Ale ty správný překvapení se objevují až v říjnu. Už to nebudu natahovat. 2.11.1998, tj. v pátek, vystoupí v MUSIC CLUBU HOUBA JANIS JOPLIN REVIVAL BAND. Následuje CIRCUS PRAHA, a to dne 16.11.1998, tj. také pátek. Do konce října zahrají ještě STAŘÍ PSI, a to 30.11.1998, tj. také pátek. Přesto, že rok lidský dospěl ke svému podzimu, rok klubový se naopak probouzí z dlouhé zimy a nese sebou jaro na křídlech pátečních bigbitů. (Supr věta!) Osobně se domnívám, že se máme na co těšit. Koneckonců ty kapelky taky, protože dám krk na to, že v podobném klubu ještě nevystupovaly. Budou mít možnost zakusit, co znamená kontakt s publikem v HOUBĚ. To ale samozřejmě není všechno. Do konce roku lidského nás ještě čekají NASTŘIŽENÝ VLASY a jako prosincový bonbónek JOLLY JOKER & PLASTIC BEATLES OF THE UNIVERSE (ti mají podle časopisu ROCK&POP demo měsíce září - str.118 vlevo nahoře, rubrika KORÁLKY).

Pokud by se zdálo, že klub učinil jen tento, jednostranně zaměřený, krok, pak se Vám to opravdu jen zdá. Do konce října začne totiž v HOUBĚ fungovat VIDEOPROJEKTOR (se vším, co k tomu patří). Patří k tomu mimo jiné páteční kino, kde se smí konzumovat alkohol, inhalovat plyny vznikající při spalování tabáku, povídat si, odcházet na kulečnick a zase se vracet a já nevím, co ještě má kdo chuť v kině jednou udělat. Určitě bude příjemný jít za jedny prachy do kina a pak tancovat. Videoprojekce se samozřejmě netýká jen pátku a kina. Plánuje se jisté vtipné využití i v sobotu. Navrch: Pokud bude někdo mít videokazetu, hodně diváků a malej byt a v něm malou TV, má po problému. I s „občerstvením“ hostů.

Podle Radio 1: neberte to jako reklamu, ale oznámit to musím. Někde v tomto čísle je profil kapel, který Nás v říjnu oblaží. Kdo nezná, ať čte, kdo si myslí že zná, ať čte taky. Pak už zbejvá jen všechny, kdož ta dlouhá léta škemrají, vyzvat.

Ať přijdou ukázat, že je tady zájem, že se nebudeme muset vrátit k onomu cobykdyby.

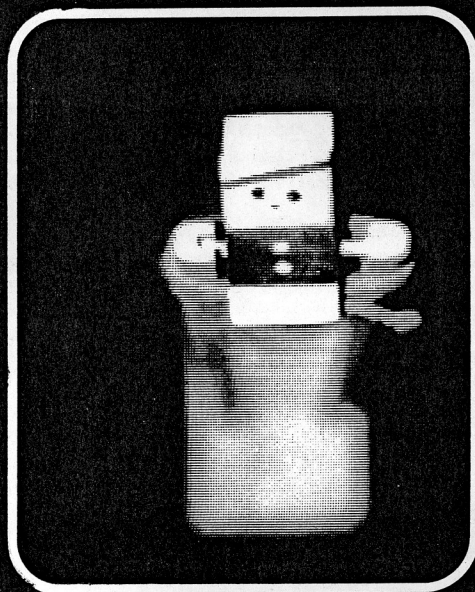

program

- 2.10. Janis Joplin Revival Band
- 3.10. Diskotéka DJ: ?
- 9.10. Rockthéka
- 10.10. Matičky a šroubečky
(srandoakce)
- 16.10. CIRCUS PRAHA
- 17.10. Diskotéka DJ: ?
- 23.10. Rockthéka
- 24.10. HOUBApárty
(jestli to jde jinak)
- 27.10. to je středa!!!
Hity 70.-90.let
- 30.10. Staří Psi
- 31.10. Diskotéka DJ: ?

připravuje se :

- 6.11. CIRCUS UMODRRÝ UBLUES
+ hosté (Bumble Bee)
- 7.11. VŘSR
- 13.11. Nastřižený vlasy

na závěr

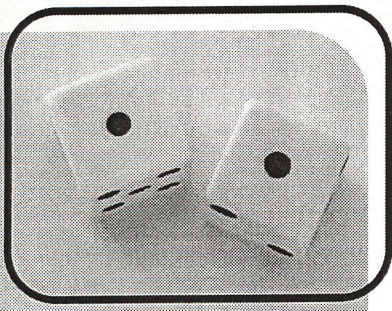
Tak si to představte, čtenáři HOUBAplátku. Já, editor, nejdůležitější osoba celé redakce, jsem bal zbytkem kolegů nemilosrdně sesazen ze své redakční židle. Prý za své nemístné koketování s konkurenčním Horažďovickým obzorem. A nikdo z Vás čtenářů se mě nezastal. Nicméně do druhého čísla našeho HOUBAplátku se na má bedra naválila opět lavina práce, Člověk nemusí být ani editor, aby měl v redakci práce jako na kostele.

Á, vlastně jsem Vám chtěl říci něco úplně jiného. Zahlcen svým malicherným problémem, jsem zapomněl na to, co nosím v hlavě už pár týdnů. Vydáním prvního čísla HOUBAplátku jsme rozvířili hladinu velmi mocně. Vtípek se smítem, o kterém si můžete přečíst na jiném místě tohoto čísla, vzbudil obrovské negativní ohlasy. S údivem jsme se zastavovali s otevřenými hubama. Vlastně, slušelo by se říci, ústy. A vlastně nejenom smítem zabral. Reakce ze strany některých „dospěláků“ byly tak ohromující, že Nás poléval studený pot.. Bohužel, nebo možná bohudík, i My v redakci jsme svým věkem spíše „dospěláci“. Dospěláci v tom smyslu, že rozum už bychom v našich letech měli mít. Ale možná právě v tom je ten obrovský paradox. Ti „dospěláci“, kteří doma kázali o tom, jak škodlivý je HOUBAplátek, si možná říkají: „Pro mladé lidi je třeba něco dělat!!“ A nejlépe bude, když budeme zakazovat a nedělat nic. O tom je vlastně celý ten problém školy drog. Všichni říkají „ne, ne, ne“, ale nikdo neví, odkud vítr vaně. Ví někdo z Vás, co je vlastně cílem nadace DROP IN? Nikdo z ná v redakci HOUBAplátku drogám přímo nefandí. To je konstatování, které zveřejňujeme jako kompromis názorů na problém fet. Nechceme dávat návod, jak ze sebe udělat mrtvolu. Všechna práce na stránkách HOUBAplátku tomuto tématu věnovaná má ryze informativní charakter.

Trošičku jsem se na předchozích stránkách rozohnil. Jenom doufám, že ne zbytečně. Soudruzi před mnoha lety měli svého mučedníka, nějakého Julka Fučíka. Ten ve své labutí písni, útlé knize jménem „Reportáž psané na oprátce“ na samý konec napsal: „Lidé, měl jsem Vás rád. Bděte.“ Já si na závěr svého závěru dovoluji jeho nejslavnější větu parafrázovat: „Lidi, mám Vás rád. Neblbněte.“

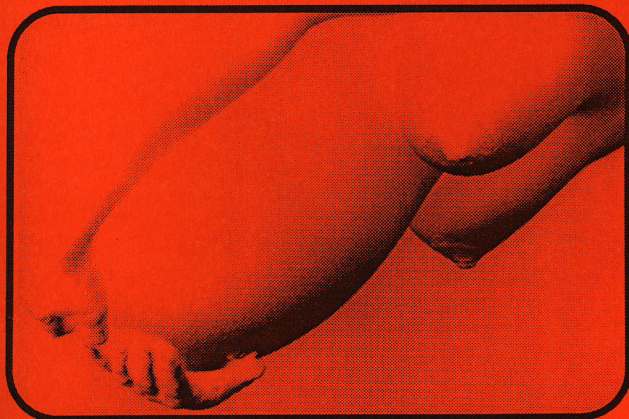
Váš bývalý Editor
Překvápko: Těsně před uzávěrkou přišla dobrá zpráva. Nenašel se jiný blbec, který by byl zadarmo ochoten dělat práci editora, tudíž mi byla tato funkce zpětně svěřena.

Váš Editor

Míra Ptáčník, sexuální služby všeho druhu pro dámy i pány. Od 14 let do 70 a víc. Night Club Panská zahrada - altánek. Po-Ne 20:00- 06:00 hod.

Firma Fogel

© Navzdory zvyklostem uveřejňujeme neplacený inzerát, který byl vyčuraně zaslán redakci do rubriky vzkazy.

Blatenská ul.
objekt bývalých kasáren
secondhand
za dvě stovky od hlavy až k patě

HOUBAplátek - občasník pro houbařství
ročník:1, náklad:100 ks, distribuce:Houba

šéf redaktorů	:Le 4e Dimension
editor	:neni
korektor	:Koloušková
grafická úprava i sazba	:Tobrosch
nakladatel	:Music Club Houba
foto	:Lekvár

Pro úpravu bylo použito SW Adobe Photoshop® 4.0 CZ, QuarkXPress® 3.31, Adobe Illustrator® CZ2-6.0, Corel DRAW 6, Fontographer® 4.1.5, písmových sad Courier a Ginus na HW Apple Power Macintosh 8600/250, scan na Umax PowerLook 2000, tisk na Apple LaserWriter 4/600 PS. Střih rúco, vazba jakbysmet.